

En record d'Antoni Boada, verdaguerista

JOSEP LLUÍS BRONCHAL I MONGE

El propassat 16 de maig va morir al seu domicili de Barcelona Antoni Boada i Garcia a l'edat de noranta-un anys. Havia nascut el 20 de juny de l'any 1924 a Terrassa. De formació autodidacta, Jacint Verdaguer fou l'autor a qui dedicà més temps i recerques, tot i que la seva curiositat era universal en qualsevol àmbit de la cultura, les lletres o les arts.

Fidel a la consigna d'orsiana que no hi ha cultura sense amistat ni diàleg, ell no fou un erudit tancat, sinó que compartí les seves troballes amb els amics. Sempre obert a nous estímuls i coneixences, era un investigador nat, sempre a la recerca de qualsevol notícia del tipus que fos, i cada vegada que aconseguia algun document inèdit de Verdaguer ho compartia amb els amics amb il·lusió i entusiasme. Deia que Verdaguer era una pedrera que no s'esgotava mai, per la quantitat innumerable de temes que era capaç de suggerir. Quan tenia una pista i furgava una mica, sempre aconseguia dades inèdites.

La seva tasca em recorda la d'aquells erudits que sempre han existit i que han dedicat una gran part de la vida a llegir, investigar i escriure entorn d'algun autor predilecte. Antoni Boada era un erudit intemporal que va triar Verdaguer com a autor preferent de les seves recerques. Hi havia en ell una unció i passió que no tots els estudiosos d'un autor són capaços de transmetre: aquí és on rau la seva profunda originalitat. Encara que en els seus articles ens parlés d'un tema aparentment secundari, en les seves paraules hi trobàvem sempre un batec inconfusible; per a ell aquella anècdota, per més que fos intranscendent, definia i sintetitzava una part de l'essència de l'autor, perquè «a través dels detalls o matisos és on cal anar per trobar l'esperit autèntic d'un autor».

El vaig conèixer amb ocasió del centenari de la mort de Jacint Verdaguer l'any 2002 en una conferència que va fer. A la sortida vam creuar unes breus paraules. Em va convidar a casa seva a conèixer la seva biblioteca verdagueriana, i allà va començar la nostra amistat. També vaig descobrir que havíem tingut un amic comú, Mn. Joan Bonet i Baltà, abrandat verdaguerista que ens sabé transmetre la seva passió pel sacerdot-poeta. Antoni Boada de ben jove s'interessà per les lletres i les arts. Estudià les primeres lletres al costat del senyor Eusebi Cima. D'allà passà a l'Escola Industrial, on començà el batxillerat fins a l'any 1939, quan s'acabà la guerra civil espanyola. Es posà a treballar de meritori i als vespres, després d'acabada la feina, anava a l'Escola d'Arts i Oficis a estudiar teoria tèxtil, ja que a Terrassa moltíssima gent treballava en aquest sector industrial i calia tenir coneixements sobre la matèria. També estudià, durant cinc anys, dibuix i pintura al costat de professors de vàlua, com Tomàs Viver i Josep Rigol.

El seu pare, Francesc Boada i Sabater, cofundador de l'entitat «Amics de les Arts» de Terrassa, fou el seu

amic i mentor. Al seu costat va conèixer pintors i dibuixants, com Junceda, Prat, Boyls, Castanys, Grau Sala, etc. Alguns dies, anaven a la llibreria de Josep Batlle de la Diagonal, on es reunien altres col·leccionistes. Del seu pare heretà l'afició a l'exlibrisme. Els seus coneixements de dibuix i pintura li van facilitar poder compondre molts ex-libris. L'any 2002 edità un àlbum especial amb els seus primers 200 ex-libris. Del seu pare rebé també l'estímul principal a escriure. Era l'encarregat de llegir la «dècima» en família, per Nadal. En morir el pare, li tocà de fer-ho ell.

A setze anys ja escrivia contes, que guardava en una llibreta. Contes que anys després recollí en un volum titulat *Contes d'Ulldocell*, editat per AUSA de Sabadell, amb dibuixos d'A. Batllori Jofre.

Per raons laborals, tota la família se n'anà a viure a Igualada. Allí el senyor Boada es relacionà amb els intel·lectuals de la ciutat. La seva col·laboració en el periòdic *Igualada* durà vint-i-cinc anys, fins que aquest fou absorbit per *Regió 7*, de Manresa.

Molts dels articles que va escriure i publicar en la seva columna setmanal d'aquell diari els reuní en dos llibres editats particularment: *Cent articles sobre Verdaguer* i *Cent articles. Vària*.

Ha publicat articles per a nombroses revistes d'arreu de Catalunya. Sempre que li'n demanaven —en especial, si es tractava de Jacint Verdaguer— mai no tenia un no.

Ell mateix s'editava les pròpies recopilacions d'articles en nombre de 20 o 25 exemplars, que destinava a biblioteques significatives del país, així com per als seus familiars i alguns amics.

En reconeixement a la tasca de tants anys dedicats a Verdaguer, la Societat Verdaguer de Vic el nomenà Soci Honorífic.

La seva entrada en el món del verdaguerisme li permeté de relacionar-se amb molta gent. Quan va compilar el volum primer del *Llibre d'or de Verdaguer*, l'any 1995, va reunir el testimoniatge de 165 personalitats de les lletres, de la política i de l'Església. Amb motiu del centenari de la mort de Verdaguer, l'any 2002 publicà un segon volum amb 188 col·laboracions.

Sobre la importància o transcendència de la seva tasca, em va comentar un dia en to solemne: «Ningú no mor mentre hi ha algú que es recorda d'ell. Jo espero que, després d'haver escrit tant, d'haver fet tants llibres, d'haver impartit conferències arreu de Catalunya, d'haver dibuixat tants ex-libris, algú es recordarà de mi. I si no, alabat sia Déu!»

Quina és la lliçó que vaig aprendre del mestre i amic Boada? Que la vida és per a viure-la, fent alguna cosa que apassioni i valgui la pena. I que la tasca entusiasta és un exemple a imitar. Vaig tenir la fortuna de poder compartir la seva obra i la seva amistat. ♦